

lighed kunne see Fremtiden inøde, om ogsaa dette Foretagende blev gennemført. — Vi vilse altsaa af Reservecapitalen anvende circa 4 Millioner Rdl., og beregne vi, at Banen strax vil forrente circa 2 pCt., vil der fremkomme et Minus, som jeg vil bestræbe mig for at indvinde ved en Forhandling med Nationalbanken om vor Gjæld til den, hvilket naturligvis vil være afhængigt af et Samtykke fra den Lovgivende Magts Side. I Tidernes Løb tør det haabes, at Banen vil indbringe en større Rente, og at vi i den vilse faae et værdifuldt Activ, som vil kunne betale sig og bidrage til at bære Statens Udgifter, navnlig gjøre den Byrde lettere, som den Udvidelse af Banen, der maatte anses nødvendig, vil medføre.

Tsberning: Jeg vilde ikke have begjæret Ordet nu, men da det lader til, at Ingen er fattet paa at tage det, og jeg ikke synes, at Forhandlingerne ganske bør falde til Vorden, skal jeg gaae ind paa Sagen. Jeg skal forud, som en almindelig Bemærkning om det hele Foretagende, erkjende, at det er, næstefter et Tilbud, som har været gjort for mange Aar siden, men som ikke blev antaget, hvad Prisen angaaer, det billigste Forslag, som endnu er kommet frem. Jeg skal ved denne Leilighed gjøre opmærksom paa, hvor rigtigt de dømte i Udvalget ifjor, som foreslog som den højeste Priis 270,000 Rdl. istedetfor 300,000 Rdl. pr. Mil, og jeg tør ogsaa for mit eget Vedkommende haabe, at man vil erkjende, at jeg, da jeg paastod, [at 270,000 Rdl. endnu vare for høit og at man kunde komme ned til 260,000 Rdl. og dog have noget Spillerum, har havt Ret. Jeg skal, idet jeg omtaler dette, beklage, at vi komme til mindre heldige Vilkaar, end vi kunde have opnaaet, naar ikke vor Regjering havde stillet os i en Forlegenhed. Det er den Forlegenhed, som den ærede Minister har omtalt ved denne Sags Indledning, der nu hderligere thnger paa os, og soat gjør, at vi neppe ere komne saa lavt, som vi maaskee

ellers kunde være komne, en Forlegenhed forøvrigt, som Rigsdagen selv har deeltaget i at skabe, da den bedtog Tverbaneloven, — vi komme nu til at erkjende, hvormeget den thnger paa os. Den thnger i en dobbelt Henseende, baade med Hensyn til Prisen og med Hensyn til Banens Retning, som jeg iøvrigt ikke skal omtale. Men den ærede Minister har desuden søt sig indsklent mellem to Klemmer. Det er uheldigt for Kongerigets Ministre, at de ideligt maae være indsklente mellem deres Colleger. Ministeren er saaledes indsklent mellem Finantsministeren for Monarchiet, som for at gjøre en Finantsoperation og for at faae Jernbaneactier for Drefunds-fonden, har fristet Kongerigets Finantsminister ind paa denne tvivlsomme Understøttelse af Reservecapitalen; jeg kunde udtale det skarper, men jeg bliver ved Ordet „tvivlsomme“, for at gjøre saa lidt af det som muligt. Det er den ene Tvang, der ligger paa os. Vi vilde have staaet meget bedre, om Ministeren, idet han kom til os, kunde have sagt: Finantsministeren, der har erkjendt Tverbanen for et heldigt Foretagende for Monarchiet og i den Anledning har indladt sig paa at foruvre de fornødne Penge, for at faae Contracten afluttet, afstaaer fra, at Kongerigets Finantser skulle tage Deel i denne Operation. Det vilde have stillet os bedre i denne Henseende. — Den anden Collega, som har benyttet vor uheldige Stilling, er efter Indenrigsministerens egen Meddelelse hans slesvigiske Collega, den slesvigiske Minister. Han har naturligvis seet, at vi, efter at have begyndt den ulykkelige Tverbane, fik en dobbelt Interesse i at bringe Længdebanen istand, og at han af den Grund hderligere kunde holde sig tilbage og, som den ærede Minister her har udtalt, ved at nægte Bidrag fra Slesvigs Side til Banen i Slesvig, kunde gjøre, at vor Contractant, som skal være den samme, hvad jeg finder meget rigtigt, maatte forlange saameget Mere hos os, fordi han skal være betalt for sit hele Foretagende.